

Gregor Vincent

Bonus Time

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

OUVERTURE

DE OBERSALZBERG, BERCHTESGADEN, DUITSLAND,
WOENSDAG 13 JANUARI 1943

Er woei een schrale wind over de Obersalzberg. Het was een koude nacht geweest en op de dikke laag sneeuw had zich een ijskorst gevormd. De hoog opblaaierende vlammen in de haard wierpen een rode gloed over het meubilair van het grote chalet. Diep in de zachte kussens genesteld nipte een corpulente man van zijn schnaps. De warme sfeer vormde een fel contrast met zijn humeur. Hij was de laatste tijd bevangen door een sterk gevoel van naderend onheil. Aanvankelijk zei zijn vrouw dat hij zich nergens zorgen over behoefde te maken. Was hij niet de onderbevelhebber, de beschermeling van de hoogste machthebber van het land? Hoewel de maniakale woede-aanvallen van de *Führer* steeds grilliger werden, waren ze te hanteren, had ze er geruststellend aan toegevoegd. Zolang hij precies deed wat de *Führer* zei, had hij niets te vrezen. De kille blikken van de generaals hadden zijn vertrouwen echter langzaam maar zeker ondermijnd. En wat erger was, de Pruisische klik begon hem uit de weg te gaan. Hermann Göring voelde zich steeds vaker buitengesloten.

Er werd op de deur geklopt. Göring stond op. De Mercedes-Benz limousine was gearriveerd om hem naar de Berghof te brengen. Hij liep naar de deur en begroette zijn hoofdadjudant, majoor Bernd von Brauchitsch. Een bediende hielp hem in zijn met bont gevoerde mantel. Göring kromp ineen toen een kille windvlaag in zijn opgeblazen gezicht sloeg.

Er hing een koortsachtige sfeer in de vergaderruimte. Adolf Hitler stond over een serie landkaarten gebogen, waarop met pijltjes en vlaggen de

positie van de nazi's op de Russische slagvelden was aangegeven: het hoofdkwartier van veldmaarschalk Von Paulus, niet ver van het treinstation van Goemrak, de vitale luchtmachtbases van de Junkers bij Tatsinkaya en Pitomnik, het Zevenenvijftigste Pantserkorps onder bevel van generaal Friedrich Kirchner bij het dorp Pakhlebin en het Vierde Pantserkorps van generaal Hoth dat de linie verdedigde bij de rivier de Myshkova. Eén punt trok Hitlers aandacht in het bijzonder, de plek die hij *Festung Stalingrad* noemde, het omsingelde gebied waarin het Zesde Leger langzaam maar zeker werd doodgedrukt door de bolsjewieken. De vrijwel onhoudbare situatie bracht Hitler buiten zinnen van woede.

Toen Göring naar binnen stommelde draaiden alle hoofden op één na zich naar hem toe. Generaal Manstein schonk hem een kort knikje; veldmaarschalk Keitel, generaal Stieff en luitenant-kolonel Klamroth klikten hun hielen tegen elkaar en maakten ruimte voor hem aan de enorme tafel. Göring liep de mannen in uniform voorbij en nam zijn plaats in tussen rijksleider Martin Bormann en Adolf Hitler, de man die hem zowel respect als een enorme vrees inboezemde.

Hitler wees met een rood gezicht van woede naar de situatiekaart. 'Jullie zijn lafaards, allemaal,' siste hij razend. 'Besmet met pessimisme. Luister goed, ik sta niet toe dat veldmaarschalk Von Paulus uit het omsingelde gebied vlucht. Ik laat het heldendom van al die soldaten niet tenietdoen door één zwakkeling. Nooit, horen jullie dat? Nooit.'

De gespannen stilte werd verbroken door generaal Manstein. 'We hebben nieuws uit de eerste hand voor u, *Mein Führer*,' zei hij kordaat. '*Hauptmann* Winrich Behr, een van de best geïnformeerde officieren van het Zesde Leger, staat buiten te wachten. Hij heeft nieuws van veldmaarschalk Von Paulus.'

Hitler liet zijn handen op de situatiekaart rusten. Hij haalde diep adem en barstte los: 'Waar wacht u nog op? Laat hem binnen.'

De jonge kapitein, gekleed in het zwarte uniform van de Pantserdivisie en met het IJzeren Kruis om zijn hals, stapte zelfverzekerd de drempel over en salueerde; een imponerende verschijning door zijn atletische gestalte en beheerste houding.

Hitler verafschuwde iedereen die slecht nieuws kwam brengen. Met schrille stem barstte hij los in een betoog waarin hij de loftrompet stak over de nieuwe SS-pantserdivisies die het huidige slechte tij ongetwijfeld zouden keren. Aanvankelijk leek het erop dat Behr geen toestemming zou krijgen om te spreken, maar uiteindelijk bond Hitler in.

'We kampen met hongersnood en desertie,' begon Behr zijn relaas.

Hij sprak ernstig en zonder franje. ‘Het Zesde Leger heeft ernstige tekorten aan brandstof, medicijnen en munitie. De ijzige kou en het gebrek aan winterkleding werkt verlammend op mijn mannen.’

Zijn eerlijke, objectieve onthullingen schokten de aanwezige mannen. Verrassend genoeg onderbrak Hitler hem niet, maar generaal Schmundt en veldmaarschalk Keitel lieten hun afschuw duidelijk blijken. Keitel, een van Hitlers lafste hielenlikkers, schudde achter diens rug woedend zijn vuist. Hij vond Behrs schaamteloze verslag onacceptabel in aanwezigheid van de leider van het Derde Rijk.

Hitler hield zijn hoofd schuin. ‘Deze ontwikkelingen zullen binnenkort ten goede keren. Von Paulus zal standhouden, hij en zijn legers zullen Stalins linie uiteindelijk doorbreken,’ zei hij fel. ‘Wat is het leven? Het leven is de Staat, het individu moet hoe dan ook sterven. Bovendien zal onze Luftwaffe alle benodigde voorraden aanvoeren, nietwaar, *Herr Reichsmarschall?*’

Alle ogen richtten zich op Göring, die beloofd had de omsingelde troepen door de lucht te bevoorraden. Hij besepte maar al te goed dat hij had gelogen over de capaciteiten van de Luftwaffe om voldoende voorraden te kunnen aanvliegen en het Zesde Leger een kans te geven de omsingeling te overleven, maar Hitlers wil was wet, hoe weinig realistisch zijn eisen ook waren. Alle generaals waren zich bewust van de ernst van de situatie en deden er het zwijgen toe. Ze beseften maar al te goed dat Hitler zijn onderbevelhebber niet kon tegenspreken of bekritisieren, aangezien hij de zelfgenoegzame Göring als zijn eventuele opvolger had gekozen.

‘Mijn Führer, de luchtbrug naar het Zesde Leger in Stalingrad wordt door mij persoonlijk gegarandeerd. Maakt u zich geen zorgen,’ zei Göring.

De opperbevelhebber blikte de groep rond en briepte: ‘Standhouden. Dat geldt voor u allemaal. Vermorzel die zwijnen. In tijden van crisis blijft de Rijksmaarschalk ijskoud. Wreed. Een man van ijzer zonder scrupules.’ De vergadering eindigde met Hitlers gebruikelijke speech over de grootsheid van zijn legers en de spoedige terugkeer van hun voorspoed.

Hoewel Hitler Behrs onmiddellijke terugkeer naar Stalingrad eiste, werd diens vertrek verhinderd door de extreme weersomstandigheden. Daarom keerde de gedesillusioneerde kapitein niet terug naar de felle vrieskou, maar werd hij gedetacheerd naar Melitopol, aan de kust van de Zwarte Zee. De ontmoeting met Hitler had hem een belangrijke les

geleerd: de Führer was elk besef van de werkelijkheid kwijt. Onlogische twistgesprekken voerden de boventoon in zijn hoofdkwartier. Het Zesde Leger was verdoemd, misschien zouden ze zelfs de hele oorlog wel verliezen. Slechts zijn Pruisische achtergrond en diepgewortelde discipline zorgden ervoor dat hij de strijd voor zijn vaderland voortzette.

‘Hoe ging het?’ vroeg *Frau* Göring toen haar man later die avond zijn voeten warmde bij de haard. Hij had geen zin om antwoord te geven en haalde slechts zijn schouders op. Hermann Göring was terneergeslagen. Hij had een luchtbrug en extra troepen beloofd om het Zesde Leger te hulp te schieten, maar hij kon geen van beide waarmaken. Hitler had gelogen en zelf was hij niet veel beter. ‘Maak je klaar om te vertrekken, Emmy,’ zei hij. ‘We gaan binnenkort naar Parijs.’

Haar gezicht klaarde op. ‘Wat een verrassing,’ riep ze verheugd uit. ‘We zijn er twee weken geleden nog geweest.’

‘Ik moet de acquisitie van een aantal collecties afronden,’ antwoordde hij bits. ‘Joodse goederen.’

Ze liep naar hem toe en legde haar hand op zijn schouder. Toen hij haar aankeek, beseftte Göring dat hij zich op het ergste moest voorbereiden. Het was de hoogste tijd om een deel van zijn kostbare kunstcollectie in veiligheid te brengen. Hij zou het niet kunnen verdragen als hij die kwijt zou raken. Plotseling vreesde hij voor haar, voor hun dochter en hun levensonderhoud.

‘Waar maak je je toch zorgen over?’ vroeg ze, toen ze de diepe frons op zijn voorhoofd zag.

Göring zuchtte diep. Weer bleef hij zwijgen. Wie zou hem kunnen helpen? Wie zou hem bijstaan als hij uit de gratie zou vallen? Zou Hitler hem voor de krijgsraad brengen als hij ooit achter zijn verraad zou komen?

Toen fronste hij zijn voorhoofd en hij liet het puntje van zijn tong over zijn lippen glijden. ‘Natuurlijk,’ mompelde hij, zonder zijn zorgen met zijn vrouw te delen. Hij kende een man die hij kon vertrouwen, iemand die zijn grootste zorgen kon wegnemen. Een ware connaisseur van alles waar hij zich nu zo druk over maakte: kunst, goud en buitenlandse valutareserves. Bovendien beschikte deze man over de noodzakelijke buitenlandse contacten die zijn toekomstige bewegingsvrijheid konden waarborgen. Ja, hém zou hij laten komen. Morgen.

EEN BLINDE VLEK

ZÜRICH, ZWITSERLAND 2001

‘Volgens mij komen we er wel uit, denkt u ook niet?’ De politieman legde zijn hand op die van de verdachte.

Die wist een zure glimlach op te brengen. Instinctief trok hij zijn schouders op.

De tweede agent, een gespierde man, boog zich naar hem toe en siste: ‘Vertel. Anders moeten we alle vragen herhalen.’ De verachting straalde van zijn dreigende gezicht.

‘Naam, geboorteplaats, geboortedatum.’

De verdachte streek met zijn hand door zijn haar. ‘Marco Sandano. Lugano, 21 maart 1968.’

De agent keek hem grimmig aan, alsof hij probeerde in te schatten of hij verder moest gaan of niet. Hij sloot zijn ogen en sperde ze onmiddellijk weer open. ‘Vertel eens over je jeugd.’

Marco Sandano aarzelde. ‘Mijn familie bezit het Admiral Hotel in het centrum van Lugano. Ik hou van sport, vooral van windsurfen en skiën.’ Hij slaakte een diepe zucht. Dit was de vierde keer dat hij dit vertelde. Hij begreep dat deze langdurige verhoren bedoeld waren om zijn zelfvertrouwen te breken.

‘Waar hebt u gestudeerd?’

Marco streek met zijn vinger over zijn lippen. Ze waren pijnlijk en gebarsten. Hij snakte naar een glas water.

‘Aan de universiteit van Zürich. Daarna in Fontainebleau, voor een master bedrijfskunde.’

De agent trok een grimas en grinnikte sarcastisch. ‘Met goed gevolg, zeker?’

Sandano knikte.

De gespierde agent schraapte zijn keel en ging vlak bij Marco op de hoek van de tafel zitten. Zijn donkere ogen keken hem doordringend en beschuldigend aan.

Marco probeerde niet te kijken naar de handboeien die aan zijn riem bungelden. 'Ik moet plassen.'

'Nee.' De man sprak luid en wuifde met zijn vinger in de lucht. 'U bent in Lugano gearresteerd. U had een motorfiets gestolen.'

Marco klemde zijn tanden op elkaar. 'Nogmaals, ik had hem niet gestolen. Ik had hem geleend...'

'Zonder het te vragen. Hebt u hem in de prak gereden en dat pas twaalf uur later gemeld?' De agent staarde hem vol ongeloof aan. 'U hebt geluk gehad dat u daarmee weg bent gekomen. U zult wel dronken zijn geweest.'

Marco slikte. Hij had een brok in zijn keel die hij maar niet kon wegslikken. De agent met het magere gezicht boog zich naar voren. 'Laten we het eens over de bank hebben. U hebt een paar mensen nogal teleurgesteld, of niet?'

Marco slaakte een diepe zucht. De man achter hem legde zijn vlezige hand op zijn schouder.

'Denk eens goed na. Ik geloof dat u beroemd bent. Een eerste klas investeringsbankier. Dat zeiden ze, tenminste.' Hij keek aandachtig naar Marco's dure kostuum en het overhemd van Brooks Brothers, waarop enkele uren geleden nog een zijden das van Hermès had geprikt. 'Was u zomaar ineens elk gevoel voor realiteit kwijt? Of had u lange vingers gekregen?'

Marco had het gevoel alsof hij vanbinnen in brand stond. Hij moest weg hier, naar buiten. Vluchten. De spieren in zijn benen spanden zich alsof ze ervandoor wilden gaan.

'Ik moet naar het toilet,' schreeuwde hij. 'Nu meteen.' Zijn blaas stond op springen en hij liet zich van de harde plastic stoel glijden.

Ze duwden hem ruw terug op zijn stoel. Stevige vingers drongen zich in zijn nek. 'Mooi niet, verwende eikel.'

Nagels drongen in zijn huid. In een onverwachte, maar goed goefende beweging gleed een van de handen omlaag, nam zijn pols in een ijzeren greep en draaide zijn arm achter zijn rug omhoog.

Marco schreeuwde het uit van pijn. 'Dit kunt u niet maken. Ik heb rechten.'

'We kunnen doen wat we willen,' zei de gespierde agent. 'Ik heb genoeg van die praatjes van jou. Je bent een idioot met meer geld dan verstand. Vertel ons meer over jezelf.'

Marco schudde zijn hoofd. Hij probeerde de druk op zijn blaas te

verminderen door zijn lichaam opzij te gooien, waardoor hij van de stoel gleed en met zijn volle gewicht op de vloer terecht kwam. Het laatste wat hij zag was een boosaardige grijns. Hij hoorde een droge klap en zijn schedel sloeg keihard tegen het beton. Het beeld werd eerst vaag om vervolgens weer scherper te worden en ten slotte op wonderbaarlijke wijze te verdwijnen. In een stel verkreukelde lakens.

‘God nog aan toe,’ fluisterde hij, snakkend naar adem. Zijn T-shirt was drijfnat van het zweet.

Langzaam kwam de bankier tot het besef dat hij in zijn eigen appartement was. Hij hoorde het gierende geluid van een remmende trein. Het station van Thalwil. Zijn blik dwaalde naar links, waar zijn wekker stond. Kwart voor zeven. Marco Sandano wreef zijn ogen uit, er schoten blauwe flitsen over zijn netvlies. Hij draaide zich op zijn rug en keek verdoemd naar het witgepleisterde plafond. ‘Ik moet plassen.’

Een paar minuten later zat hij op zijn roeiapparaat en trainde hij het zweet uit zijn goedgebouwde lijf. Toen hij onder de warme douche stond en het water over zijn hoofd liet stromen, dacht de bankier aan zijn moeder. Hij miste haar sinds ze zo plotseling was overleden. Hij dacht ook aan die andere belangrijke vrouw in zijn leven, zijn ex-vriendin, die hun relatie drie maanden geleden verbroken had. Zijn werk was altijd belangrijker dan zij, had ze hem verweten. Toen de jaren verstreken en hij haar maar niet ten huwelijk vroeg, kon ze er niet meer tegen en had ze hem verlaten. Aanvankelijk brak het zijn hart en begroef hij zich in zijn werk, later nam het verdriet wat af. Maar een andere vrouw in zijn leven? Dat kon wachten.

Gekleed in zijn favoriete kostuum at Marco Sandano uit een kom muesli met yoghurt, greep zijn aktetas, rende de trap af en verliet het appartement.

Met de trein was hij binnen twintig minuten in het centrum van Zürich, daarvandaan was het nog tien minuten lopen naar kantoor. De bleke ochtendzon verlichtte het Zwitserse financiële centrum. Marco ging de dubbele glazen deuren van de bank binnen met zijn keycard. De lift bracht hem naar de derde verdieping, waar de afdeling aandelenhandel van de bank zich bevond. Marco was verantwoordelijk voor de dynamische club handelaren van de Schweizerische Investment Bank (SIB), een takenpakket dat hij beschouwde als de kroon op zijn succes. Hij was betrouwbaar en solide, leverde eersteklaswerk aan zijn collega’s en klanten, en de Raad van Bestuur van de SIB had hem voorgedragen voor promotie op hoog niveau. Op zijn tweeëndertigste was Marco uit-

gegroeid van een veelbelovende jongeman tot iemand die benijd werd om de macht en status van zijn positie. Het was ten koste gegaan van zijn relatie, maar hij had heel wat bereikt.

Het was kwart over acht 's ochtends en het gonsde al van de activiteit op de handelsvloer.

‘Goedemorgen, allemaal. Kan iemand een kop koffie voor me halen?’

Gita, een van de secretaresses, knikte en stond op. ‘Komt eraan.’

Achter de rijen computerschermen doken wat hoofden op en een paar mensen wuifden. Marco stak zijn hand op en liep door naar zijn hoekkantoor. Vanuit zijn kantoor keek hij uit op de honderden handelsposities, de flikkerende beeldschermen van de computers en de televisie, waaruit het geluid van CNN schalde. De handelsvolumes in aandelen waren hoger dan ooit. Het zag ernaar uit dat zijn handelaren ook dit jaar weer een hoop geld zouden verdienen. Geld voor de bank en geld voor de bonuspool, waar de medewerkers persoonlijk almaar rijker van werden.

Alexandra Seiler, het hoofd van de afdeling Aandelenemissies stapte zijn kantoor binnen met een stapel papieren – een prospectus, handelsformulieren en wat rapporten van analisten – en wierp hem een brede glimlach toe. ‘Goedemorgen, Marco.’

Marco keek op van achter zijn bureau. ‘Wat staat er op de agenda vandaag?’

‘We hebben wereldwijd het mandaat voor de emissie van aandelen voor Portucell. Ze gaan vandaag naar de beurs. De emissie is agressief geprijsd, maar we verwachten een solide vraag.’

‘Verder nog iets?’

‘Niets bijzonders. Twee roadshows, BMW hier op kantoor, Unilever in het Baur au Lac. We hebben een grote positie aangehouden in Astorian Motors. Momenteel nog negatief, maar ik heb zojuist uitstekende researchrapporten binnengekregen. Ik ben er positief over.’

Marco kwam overeind. ‘Ik zag dat een researchrapport van Goldberg sterk adviseerde om te kopen.’

Alexandra haalde een formulier tevoorschijn en ging achter hem staan. Ze boog zich over hem heen en liet haar wijsvinger over een reeks getallen glijden. ‘Ja, dat klopt. We hebben donderdag voor sluitingstijd een blok aandelen in Astorian aangekocht. In het Verre Oosten werd er tijdens de late handel flink in gehandeld. De Europese *futures* in Astorian lopen geleidelijk aan op.’

‘Dat lijkt te kloppen met het positieve bericht van Hill.’ Marco woog in gedachten de opties tegen elkaar af. Hij had afgelopen donderdag vlak

voor het sluiten van de beurs een telefoontje gehad van Collin Hill, een invloedrijke senior research analist van Goldberg in New York. Hill had zich uiterst positief uitgelaten over Astorian Motors, het Duitse automobielconcern. Aan de hand van dat bericht had Marco een grote positie in het fonds ingenomen, maar de markten in het Verre Oosten lieten enorme verkopen zien. De koers was flink gezakt.

‘Hills bericht biedt solide ondersteuning. Ik ben nog steeds optimistisch over dit fonds wat betreft de handel van vandaag.’

Alexandra beet op haar onderlip, ze leek haast te hebben. ‘Vergadering om twaalf uur. Ik heb veel te doen, ik ga ervandoor. Zie je straks.’

Marco keek haar na toen ze zijn kantoor uit liep. Haar strakke pantalon liet niets aan de verbeelding over. Een vleugje parfum prikkelde zijn zintuigen. Hij greep naar de telefoon en belde zijn hoofdhandelaar.

‘Alvin, koop nog twee miljoen aandelen Astorian.’

‘Komt in orde.’ Marco hoorde Alvin op zijn toetsenbord tikken om de transactie in te voeren in het systeem. ‘Dan zitten we voor vandaag aan onze limiet.’

‘Hou het in de gaten, alsjeblieft. Ik zit vanmiddag in vergadering.’

Hij kon Alvin Metzler bijna horen grijnzen. ‘Promotietijd.’

Marco knikte verheugd. Weer een sprong naar de top. *Senior managing director.*

Hij zweefde die ochtend bijna over de handelsvloer. Tijdens het korte overleg met zijn baas werd zijn ophanden zijnde promotie nogmaals bevestigd. Het gevoel van broederlijke kameraadschap was overweldigend. Marco was binnen, hij had de gelederen bereikt waar de grote beslissingen werden genomen. Bij de SIB werd je beloond naar prestatie.

Om kwart over elf zat hij in zijn kantoor met een potlood op het leren blad van zijn bureau te tikken. Er werd druk gehandeld. Nog drie kwartier te gaan tot de vergadering. Hij tikte wat toetsen in tot hij het fonds op zijn scherm had en staarde verbaasd naar de getallen en de grafieken. Hills positieve verslag had Astorian totaal niet in beweging gezet. Hij greep naar zijn telefoon en toetste een nummer in Londen in. Ergens in een kantoortoren op Canary Wharf flikkerde een rood lampje op. Terwijl de telefoon overging, speelde Marco een fractie van een seconde met het idee van een *hedge*. Een structuur die hem uit de penarie zou helpen als het misliep.

‘GMA, met Michael,’ klonk een joviale stem.

‘Mike, met Marco. Ik heb wat goede ideeën nodig. Heb je er nog een paar over?’

Michael Medhouse, een financieel genie bij GMA, een toonaangevend mondiaal *hedgefund*, grijnsde. ‘Nog steeds op oorlogspad, jongen? Wat kan ik voor je doen?’

‘Ik heb een structuur nodig. Voor Astorian. Een derivaat. Op vier miljoen aandelen. Met een looptijd van een jaar.’

Medhouse was één en al oor. ‘Steek maar van wal.’

Het kostte hun nog geen tien minuten om de zaak rond te krijgen. Een rechttoe rechtaan, bijna voorgekookt derivaat. Marco voelde dat hij alle zeilen had bijgezet.

Hij kuchte. ‘Ik kom zo bij je terug. Wil je deze structuur door een aantal modellen halen, alsjeblieft?’

Hij schoot overeind en liep de hectische handelsvloer over. Bertrand de Cardon, de topman op de handelsvloer, zat in zijn kantoor en legde net een van zijn telefoons op de haak.

De Fransman keek hem glimlachend aan. ‘Alles in orde?’

‘Ik heb je advies nodig, Bertrand. We hebben vier miljoen aandelen in Astorian. Long-positie. Ik wil dat verdubbelen, buiten de goedgekeurde limieten om. Het wordt ondersteund door goed onderbouwde research.’

De Cardon haakte zijn duimen achter zijn bretels en keek hem fronsend aan. ‘Denk je dat het een goede zet is? Ben je zeker genoeg om te verdubbelen?’

‘Ja.’

De Cardon krabde zijn kin en wierp een blik op zijn horloge. De airconditioning maakte een suizend geluid. Hij keek Marco aan en zei: ‘We doen het.’

Twintig minuten later sloot Marco de deal af. *SIB* ging akkoord met de aankoop van nog een keer vier miljoen aandelen in Astorian, een derivaat voor een vooraf overeengekomen periode. Medhouse klonk uitgelaten. De verdiensten waren niet misselijk.

‘Bedankt. Mooie structuur,’ zei Medhouse tegen Marco. ‘Ik fax je de bevestiging tegen het einde van de middag.’ Toen verbrak hij de verbinding.

Marco Sandano had zojuist de meest riskante structuur uit zijn hele loopbaan uitgezet. Geen hedge, geen vangnet. Acht miljoen aandelen. Hij slaakte een diepe zucht, zette zijn computer uit en haalde zijn jasje van het hangertje. ‘Hou die positie in Astorian in de gaten, Alvin. Zodra hij stijgt, dump je ze bij de New Yorkers,’ zei hij tegen zijn hoofdhandelaar, met meer bravoure dan hij voelde.

‘Kom op, Alexandra,’ zei hij. ‘De vergadering begint zo.’

De SIB was ondergebracht in allerlei verschillende gebouwen die door heel Zürich verspreid lagen. Dat was anders dan bij andere mondiale banken, die gehuisvest waren in indrukwekkende kantoortorens die in New York, Londen of Tokio niet zouden misstaan. De conferentiezalen waren gelukkig op loopafstand. Te laat komen werd als een zonde beschouwd. Van een Zwitser werd verwacht dat hij op tijd kwam. Altijd.

Samen met een handvol andere bankemployés staken Marco en Alexandra de straat over, passeerden Café Investors en stapten na driehonderd meter door de glazen deuren van een groot auditoriumcomplex. De portier controleerde de pasjes en liet hen snel door. Binnen was het warm. Het auditoriumgebouw straalde luxe en soliditeit uit. Veel marmer en smaakvolle decoraties gaven aan dat er niet op kosten was bespaard.

Het was de laatste vrijdag van de maand, traditioneel de dag waarop de balans werd opgemaakt van de financiële resultaten. Bovendien was dit de dag waarop de Raad van Bestuur van de bank de promoties in de hoogste gelederen aankondigde en de beloningen voor buitengewone prestaties uitdeelde. De lucht zinderde van de spanning. De verwachting luidde dat Marco benoemd zou worden tot senior managing director. Niemand minder dan Bertrand de Cardon, hoofd van de afdeling Aandelenkapitaalmarkt, had hem voor deze promotie voorgedragen. De functie van senior managing director werd beschouwd als een mijlpaal; hij zou deel gaan uitmaken van de directie, wat hem weer een stapje dichterbij een hoge bestuursfunctie bracht. Marco was hard op weg een ster te worden. Zijn eindejaarsbonus zou ongetwijfeld een afspiegeling zijn van zijn uitstekende resultaten. Bovendien zou hij in aanmerking komen voor de lucratieve aandelenopties op de lange termijn. Opties in SIB-aandelen. Het kon niet beter.

In de receptieruimte op de eerste verdieping stond een groepje opgewekte bankiers. De sterk groeiende economie had een gunstige invloed gehad op de bankwereld. Wat de bonuspool van dit jaar betreft waren de verwachtingen hoog gestemd. Met name de bruto-inkomsten van de investeringsbank waren boven verwachting gestegen. De kans was groot dat er heel wat nieuwe miljonairs op de vloer zouden rondlopen als de bonussen eenmaal uitgekeerd waren. Vorig jaar was Marco's bonus ver boven een miljoen Zwitserse frank uitgestegen. Met de enorme winsten die hij nu voor ogen had, kon hij de bonus van vorig jaar verdubbelen, zo niet verdrievoudigen.

Alexandra stond een eindje van hem af en nipte aan een glas mineraalwater. Ze knikte hem bemoedigend toe.

Met zijn rug naar de mensen in de receptieruimte haalde Marco zijn mobiele telefoon uit zijn zak. Het scherm lichtte op en de cijfers knipperden: 12:15. Hij kreeg een akelig gevoel in zijn maag. De aandelen Astorian waren nog steeds niet in beweging gekomen. Omdat hij boven op de bestaande positie in genoteerde effecten een financieel derivaat had uitstaan, moest hij zich van een deel van de aandelen ontdoen voordat de beurzen sloten. Hij had alle limieten immers overschreden. Hoewel De Cardon hem dekte, was en bleef het zijn deal. Hij probeerde zichzelf gerust te stellen: Astorian zou opveren en de winst zou de pan uit vliegen. Niets om je zorgen over te maken.

‘Meneer Sandano? Meneer Sandano?’ vroeg de serveerster beleefd. Hij was zo in gedachten verzonken, dat hij haar niet hoorde.

‘Marco, garnalen!’

Hij keek op, recht in Alexandra’s glimlachende gezicht. Ze wees naar de serveerster die naast hem stond met een zilveren blad met hapjes. Marco trok een wenkbrauw op en stopte een knapperig stukje toast met garnalen en olijven in zijn mond. Hun blikken kruisten elkaar. Flauwe sporen van haar parfum bereikten zijn neusgaten, net als een paar uur geleden in zijn kantoor.

Alexandra was de dochter van dr. Seiler, president en *chief executive officer* van de befaamde private bank Seiler, Beare, Tobel & Co, waarvan het hoofdkantoor in Basel zetelde. Ze was vrijwel tegelijk met Marco bij de SIB in dienst getreden en kwam regelrecht van de prestigieuze Hochschule Sankt Gallen, waar ze summa cum laude was afgestudeerd in bedrijfswetenschappen. Haar carrière was tot dusver uiterst succesvol verlopen. De mooie brunette was uitgegroeid tot een intelligente zakenvrouw. Ze viel op en werd gerespecteerd door haar collega’s vanwege haar doorzettingsvermogen, opgewekte aard en spontane karakter. Marco vond haar bovendien aantrekkelijk en zeer charmant.

Plotseling beseftte hij dat ze hem wat vroeg.

‘Wat is er? Ben je je tong verloren?’ Ze kwam glimlachend naast hem staan. Hij zag dat ze een gouden kettinkje om haar hals droeg.

Het kostte Marco moeite om haar aan te kijken. Wat was er met hem aan de hand?

De Cardon was inmiddels ook gearriveerd en liep, kennelijk zonder Marco te zien, op Zimmermann af, een van de leden van de Raad van Bestuur. Zijn gezicht stond strak. Zat hem iets dwars? Nadat een ober een glas jus d’orange op een bijzettafeltje had gezet, rinkelde Marco’s telefoon. Het was Alvin Metzler.

‘Ik dacht dat ik je maar beter op de hoogte kon houden,’ zei hij. ‘Astorian zakt. Een dramatische daling. Onverwacht. We hebben vier miljoen aandelen uitstaan.’

De paniek schoot door Marco heen. ‘Zakken ze? Dat meen je niet.’ Hij zag de bloeddoorlopen ogen van Metzler voor zich.

‘Weer een punt gezakt,’ blafte Metzler in de telefoon. Iemand achter hem slaakte een kreet. De spanning op de vloer was voelbaar.

Het zweet brak Marco uit.

‘Ik heb De Cardon zojuist gesproken,’ vervolgde Metzler ernstig. ‘Hij ging door het lint. Zei dat we ons huiswerk niet hebben gedaan. Vroeg wat we van plan waren hieraan te doen.’

Marco begreep het opeens. De Cardon wist al dat het de verkeerde kant uit ging met hun positie, vandaar dat hij hem probeerde te ontlopen in het congrescentrum. Trok hij zijn steun in?

‘We staan op...’ Het bleef even stil. Metzler had de telefoon kennelijk op stand-by gezet. ‘Drie-punt-zes miljoen. Negatief.’

‘Ik kom zo bij je terug,’ stamelde Sandano. Hij drukte de rode knop in en staarde vol afschuw naar zijn telefoon. Zeven-punt-drie miljoen euro naar de knoppen, als je het financiële derivaat van GMA meetelde waar Metzler geen zicht op had.

Zijn blik kruiste die van De Cardon, die met de bestuursleden Zimmermann en Martin stond te praten. Paaien en likken. De Cardon was altijd aan het lobbyen voor een hogere bonus en een gooi naar een bestuursfunctie. De geestelijke Viagra van de Fransman. De Cardon wenkte hem. Marco voelde een steek in zijn maag.

Zimmermann en Martin begroetten hem met een kort knikje. De Cardons betrokken gezicht en zachte stem spraken boekdelen. ‘Je zou je positie in de gaten moeten houden.’

Martins ogen vernauwden zich even tot spleetjes. Marco hield zijn adem in en stond op het punt om een venijnig antwoord te geven. Onze positie. Van jou en van mij. Hij zei echter niets, omdat het hem beter leek om politiek correct te zijn dan het beroepsmatig mis te hebben.

Hij voelde zich onzeker in het gezelschap van de twee bestuursleden. Zijn maag kromp ineen toen hij zei: ‘Alles is onder controle, meneer.’

Martin hield zijn hoofd een tikje schuin. Hij aarzelde, alsof hij iets wilde vragen, maar zei niks.

Toen deed De Cardon iets wat alleen maar als een flinke waarschuwing kon worden gezien. Hij gaf Marco een zetje en zei: ‘Nou, ga maar.’

Hij liep schutterig weg en liet de drie senior managers alleen. Hij

hoorde Martin nog net vragen: ‘Wat is er aan de hand?’

Even later stond Marco met zijn rug naar het publiek ongelovig naar het scherpje van zijn telefoon te staren. De aandelen Astorian stortten in. Het verlies stond op ruim negen miljoen dollar. De steken in zijn maag waren zo hevig dat hij bijna ineenkromp.

Alexandra’s stem klonk van heel ver weg. ‘Ga je mee naar binnen? Dan kunnen we vooraan zitten,’ zei ze. De gasten dronken hun glas leeg. De bankiers verlieten in groepjes de receptieruimte en liepen de gang door naar het auditorium.

Marco trok een wenkbrauw op. Besluiteloos leunde hij tegen de wand. Alexandra trok hem aan zijn mouw en sleepte hem mee, de brede gang in. De deuren naar het auditorium stonden wijd open. Het geheel had de sfeer van een Romeinse arena.

De grote groep bankiers bewoog zich langzaam naar voren en vulde de rijen stoelen. Het was binnen iets donkerder, alleen het podium was fel verlicht. De bestuursleden waren al binnen en hadden plaatsgenomen achter een lange tafel, met hun gezicht naar het publiek. Sommigen schoven wat met hun papieren, anderen stonden geanimeerd te praten met bankiers die naar hen toe waren gelopen om hen te begroeten.

Marco en Alexandra zaten vlak bij De Cardon. Hij hield zijn telefoon in zijn hand en tuurde naar het scherpje, met opgetrokken schouders. Marco zag dat De Cardon zichtbaar ontsteld zijn hoofd schudde. Een beklemmend gevoel maakte zich van hem meester.

De leden van de Raad van Bestuur namen plaats op het podium en rangschikten hun papieren. De voorzitter en CEO, Volker Heinemann, liet zijn blik over het publiek dwalen. Zo te zien verheugde hij zich op de meeting. Heinemann werkte al achtendertig jaar voor de SIB en had zichzelf gestaag omhooggewerkt. De grijze topbankier sprak zacht, maar duidelijk, met zijn uitgesproken, zware basstem. Hij beschikte over een onweerstaanbare, ontwapenende, vaderlijke glimlach. De Zwitsers waardeerden zijn charisma, maar dat gold niet voor iedereen en zeker niet voor de Angelsaksische investeringsbankiers. Ze vonden dat hij geen voeling had met de nieuwe eisen van het wereldje van de *haute finance*. Heinemann op zijn beurt had grote moeite met de exorbitante salarissen en bonussen die de investeringsbankiers ontvingen. Hij begreep niet waarom veel van hen vele malen meer moesten verdienen dan de leden van de Raad van Bestuur zelf, en dat terwijl ze nog zo jong waren.

Het geroezemoes in de zaal hield abrupt op toen Heinemann achter de kathedraal ging staan en met zijn vinger tegen de microfoon tikte. Hij

schraapte zijn keel en streek langzaam met zijn hand door zijn zilvergrijze haar. Heinemann was immers voorzitter van de Raad van Bestuur en wanneer de voorzitter sprak, hield iedereen zijn mond.

‘Meine Damen und Herren. Herzlich willkommen zu der Vorstandsitzung in dem Auditorium.’ Hij liet zijn blik langzaam over de aanwezige bankiers dwalen, alsof hij wilde controleren of ze er allemaal wel waren. Hij keek zijn publiek strak aan. Je kon een speld horen vallen.

Heinemann startte zijn presentatie over de cijfers van het afgelopen kwartaal en verhief zijn stem. Het zware timbre van zijn stem klonk door de luidsprekers en vulde de congreszaal. Het publiek werd gehypnotiseerd door zijn imponerende aanwezigheid. De presentatie duurde ruim een uur.

Marco zat gespannen op het puntje van zijn stoel en bekeek op zijn mobieltje de laatste koersen. Hij kneep zijn ogen tot spleetjes in het halfduister van het auditorium. 15:34. De Dow Jones was zojuist geopend en stond met acht punten in de plus. Toen hij verder klikte, kreeg hij zowat een hartstilstand. De aandelen Astorian waren ontzettend gezakt. Zijn lippen vormden de woorden: zestien miljoen verloren. Wat was er verdomme met dat fonds aan de hand? Hij staarde vol ongeloof naar de cijfers. Waanzin. Astorian had bijna een miljard in Zwitserse franken aan marktwaarde ingeboet in minder dan achtenveertig uur. Waarom heerste er zo’n negatief gevoel? Het sloeg nergens op. Nog minder dan twee uur te gaan.

Met stijgend ongemak beseftte Marco dat er snel iets moest gebeuren. Zou de boel nog verder uit de hand lopen? Hij wilde dat hij achter zijn bureau zat, dat hij de markt in de gaten kon houden. Hij vreesde onaangekondigde controles door de interne accountantsdienst.

Hij hoopte dat niemand Medhouse’ fax met de bevestiging van hun deal zou oppakken. Wat doe ik hier in godsnaam, dacht hij wanhopig. De trend was nog steeds negatief. Zijn gedachten werden zo in beslag genomen door deze onvoorziene wending, dat hij geen woord opving van de presentatie van Zimmermann.

Het publiek spitste zijn oren toen Heinemann de microfoon weer naar zich toetrok. Het moment van de promoties was aangebroken. De sterken zouden van de zwakken gescheiden worden. De angst voor een publieke afgang of een persoonlijke teleurstelling was bijna tastbaar.

Heinemann hield een lijst namen in zijn hand. Marco wist dat hij op de lijst stond, maar voelde er niets voor om nu in de spotlights gezet te worden. Heinemann las de lijst altijd zonder commentaar op. Gejuich

of applaus was niet gepast. De afdelingshoofden verzochten de mensen die genoemd waren om naar voren te komen en schudden hun de hand. Nieuwbenoemde *vice-presidents* werden het eerst genoemd, gevolgd door managing directors en senior managing directors.

Toen Marco's naam werd genoemd, staarde hij in het niets, alsof het nieuws hem schokte. Het was gebeurd. Hij was een ster geworden, maar op de een of andere manier deed het hem niets.

Hij kreeg een por in zijn ribben. Alexandra was blij voor hem. Ze fluisterde: 'Ben je niet blij? Je hebt het dubbel en dwars verdiend.' Ze gaf hem in een kneepje in zijn arm. Hij zag haar stralende blauwe ogen niet eens.

Een uur lang nipte Marco champagne en deed hij de ronde door het auditorium om het ene praatje na het andere te maken met mensen die hem geluk wensden. Hij schudde de hand van Urs Steiner, een top-investeringsbankier, de tsaar van SIB's fusies en overnames. Steiners handdruk was stevig en zelfverzekerd. 'Welkom in de top. Eindelijk door de rijstebrijberg heen.' Marco's hart klopte in zijn keel toen hij de man aankeek en bedacht dat Steiner onder andere het Astorian-account in zijn portefeuille had.

Even na vijven holde hij de trap af, haastte zich het auditoriumgebouw uit en rende de straat op. De sfeer op de handelsvloer was ingetogen, even voor sluitingstijd van de markten was de opwindning geweken. Alvin Metzler, Claus Stanzer en Anton Homann, de ambitieuze handelaren van de dealingroom, riepen 'hoera' toen Marco binnenkwam, sloegen hem kameraadschappelijk op de schouder en vroegen hem mee om een borrel te gaan drinken. Op een van de talrijke gele notitiebriefjes op zijn scherm stond het verzoek een klant in Griekenland terug te bellen; een ander bericht was van Medhouse en meldde dat de bevestigingsfax was verzonden. 16:48. Er was ook een bericht van Steven Norris, *chief financial officer* van Astorian Motors. Het slechtste nieuws flikkerde hem echter tegemoet van het scherm van de site van de Bloomberg-aandelenservice; de aandelen Astorian vertoonden een scherpe daling op Wall Street. Marco trok wit weg in het besef dat zijn actie volledig uit de hand was gelopen en dat ze nu op drieëntachtig miljoen dollar verlies stonden. Hoeveel erger kon het nog worden?

Metzler keek hem strak aan. 'Heb je Astorian gezien?'

Marco knikte. 'Geen probleem, ik heb een deal gesloten met GMA. We zijn ingedekt.'

Hij geloofde zijn eigen oren niet. Hij had nog nooit eerder tegen Metzler gelogen. Nog nooit.

Metzler trok een grimas en slaakte een zucht van opluchting. ‘Mazzelaar. De Cardon was hier een kwartiertje geleden. Hij vloekte alles bij elkaar. Zei dat die promotie van jou een grote vergissing was. Wat een eikel.’

Marco schudde zijn hoofd. In een waas van wanhoop trok hij de fax van Medhouse uit het apparaat en liep bijna hollend naar zijn auto, met de gele notitiebriefjes diep in zijn broekzak gepropt. De achterlichten van zijn Porsche flikkerden op toen hij de deuren met de afstandsbediening ontgrendelde. In de auto klemde hij zijn handen om het leren stuur en vervloekte zijn stomiteit. ‘Verdomme!’ riep hij uit. ‘Hoe heb ik zo naïef kunnen zijn?’